

CAPITOLUL 1

S.T.

– CASA UNUI ELECTRICIAN DIN RAVENNA,
SEATTLE, WASHINGTON, SUA

Ar fi trebuit să-mi dau seama cu mult timp în urmă că lucrurile au luat-o razna la modul periculos. Cum mi-a putut scăpa ceva atât de grav? Semne fuseseră, se arătaseră cu lentoarea lavei chihlimbarii care sufocă o plantă perenă atinsă de boală. Apăruseră lent ca șarpele-cu-clopoței care se târăște spre tine sângerând, lăsându-și modelul solzilor pe iarbă. Dar se întâmplă să nu vezi semnele decât atunci când ai înțeles pe deplin primejdia.

Un moment mai devreme, totul era normal. Eu și Big Jim ne jucam prin curte. Locuiam împreună, ca să înțelegeți. O relație platonice – doar cu un strop de simbioză picantă. Aveam privilegiul de a locui într-un cartier respectabil din Seattle, în casa unui electrician cu carte de muncă, iar el mă avea coleg de apartament pe mine, măscăriciul lui personal. Vorba aia, joci chenzina, iei găina – care, întâmplător, e mâncarea mea preferată.

Așadar, eu și Big Jim ne făceam de lucru în curte. Cu o bere Pabst Blue Ribbon într-o mână – tipic lui –, Big Jim se apleca din când în când să smulgă niște buruieni de mărimea unui labrador.

În statul ăsta Washington al nostru cresc după pofta inimii tot felul de chestii: licheni verzi ca smaraldul, mere *Honeycrisp*, cireșe, visuri mari, dependența de cafeină și atitudini pasiv-agresive pronunțate. Tot noi am legalizat și marijuana, care-l făcea pe Big Jim să se emoționeze și să răcnească: „Da, băga-mi-aș!”

Unde rămăsesem? Aha. Seara de vară poleise în auriu curtea noastră cu a ei țâșnitoare în formă de broască obeză și mizeria aia de pitic de grădină cu meclă de șmecher, pe care l-am sabotat din clipa în care m-am instalat în casă. Și, în acel moment, lui Big Jim i-a căzut ochiul. Adică, în pizda mă-sii, i-a căzut efectiv din cap și s-a dat de-a dura prin iarbă. Să fiu sincer, eu și Big Jim am fost surprinși. Dennis, pe de altă parte, n-a ratat ocazia să se năpustească pe urmele ochiului năzdrăvan. Dennis e un copoi și are IQ-ul unui oposum mort. Fără mișto, am cunoscut curcani cu mai mulți neuroni decât are el. Incompetența lui de proporțiile unui cataclism nuclear m-a făcut să-i sugerez lui Big Jim că ar trebui să-l punem pe liber, dar Big Jim nici că m-a băgat în seamă, preferând să țină în casă un locatar cu zero impuls spre control și care își petrecea nouăzeci și patru la sută din timp lingându-și biluțele. Colții lui Dennis erau deja la mai puțin de juma' de metru distanță de globul ocular când l-am înhățat și l-am pus la loc sigur, pe gard. Am făcut schimb de priviri cu Big Jim – mă rog, pe trei sferturi, având în vedere că tocmai rămăsese fără un ochi. În timp ce-mi notam în minte să adaug chestia asta în cerearea de evacuare a lui Dennis de la domiciliul nostru (știi bine că ai încercat odată să mănânci ochiul colegului tău de cameră, tre' să-ți iei tălpașita), l-am întrebat pe Big Jim dacă se simte bine. N-a răspuns.

– Ce pula mea?! a zis Big Jim ridicându-și mâna dolofană spre față, și astea au fost ultimele cuvinte pe care le-am auzit de la el.

S-a întors în casă fără să-și termine cutia de Pabst Blue Ribbon.

Din nou: semne. În următoarele zile, a stat în subsol, acolo unde e frigiderul cu PBR și cel cu carne – grămezi de carne. Dar

n-a mâncat nimic. Nici măcar o bucățică din rațele alea delicioase sau căprioara pe care o împușcase cu drag în plină față. Situația a devenit și mai îngrijorătoare când a ratat *Monster Truck Show*, pe care îl aștepta nerăbdător ca un copil săptămâni întregi. Am încercat să mă înțeleg cu el, să-l fac să mănânce o banană – i-am înlăturat părțile moi fiindcă făcea mofturi la ele –, niște Doritos, din care m-am servit și eu, și chiar și niște crănțanele de-ale oligofrenului de Dennis. Nimic. Apoi, a fost umblatul de colo colo. Big Jim a început să cutreiere subsolul, melancolic, dând din cap ca ursul-buzat de la Parcul Zoologic Woodland. Inițial, m-am gândit că măsoară spațiul ca să instaleze cabluri electrice, treabă la care era maestru. Acum însă, privea în jur absent cu unicul lui ochi, încetase să mai vorbească cu mine și bălea mai ceva ca Dennis, ceea ce spunea multe.

Aș vrea să menționez că în toată această vreme de cumplită privare emoțională și nesiguranță generală, Dennis n-a făcut nimic altceva decât să sforăie zgomotos pe fotoliul La-Z-Boy și să vomite pe covor. Am curățat cum am putut, dar chiar nu răspund de faptele lui.

Semnele timpurii au fost ceva mai subtile, vizibile doar cu ochelari din ăia de văzut îndărăt la care tânjea Big Jim după fiecare întâlnire pusă la cale pe Tinder. Înainte de evacuarea globului ocular, Big Jim începuse să uite chestii. A uitat să meargă la câteva intervenții de lucru, apoi portofelul și chiar cheile de la casă, a căror dispariție mi-a pus-o mie în cârcă fiindcă mă considera un „colossal cleptoman“. Hei, sunt doar un tip căruia îi place să adune într-ascuns. Cui nu-i plac lucrurile de soi? Îmi zicea că i s-au înțepenit niște cuvinte, ca și cum i s-ar fi lipit de limbă. Când m-am oferit să-i fac un control oral, m-a ignorat. A devenit letargic, lucru pe care probabil numai eu aș fi fost în stare să-l observ, având în vedere că Big Jim avea apetența pentru mișcare a unui leneș împăiat. Eu îl cunoșteam bine, eu am văzut diferența. A încetat să-l mai scoată pe Dennis la plimbare, fapt

ce a atras după sine consecințe dezastruoase pentru pernele de pe canapea, fie-le țărâna ușoară.

Globul ocular dezertor a reprezentat o cotitură în viețile noastre. L-am pus într-un borcan în care fuseseră fursecuri, în caz că va avea nevoie de el mai încolo. Dar Big Jim n-a mai fost același. Niciunul dintre noi, de altfel.

Nici nu știu dacă să continui, fiindcă mi-e teamă să nu mă judecați și să refuzați să mai auziți restul poveștii. Totuși, ca să v-o zic deschis, simt nevoia să dezvălui adevărul despre toată întâmplarea. O meritați. Mă numesc Shit Turd și sunt un cioroi american. Mai sunteți pe fir? Vedeți voi, ciorile nu sunt foarte îndrăgite. Lumea ne judecă pentru că suntem negre, că n-avem pene pestrițe și aspect impunător ca șoimii sau de un albastru-cobalt care îți ia ochii, precum gaița-albastră, niște păsări de rahat, de altfel. Nu, nu suntem finuțe și bizare cum sunt colibrii, nici înțelepte ca bufnițele – care, apropo, nu-și merită caracterizarea – și nici „adorabile“ ca umflații ăia cu pompa care stau pe ouă și sunt cunoscuți sub numele de pinguieni. Ciorile sunt mesageri ai morții și purtători ai veștilor de bun sau de rău augur, dacă ne luăm după Big Jim, care s-a luat după Google. Ființe înaripate nocturne și viclene, care te duc cu gândul la mister și chestii oculte. La tărâmul de dincolo, oriunde o fi ăla – Portland? Din cauza noastră, oamenii își amintesc de cei decedați și născocesc poezii super deprimante. Se pare că nu e un semn bun când ne vede careva că ne înfruptăm cu măruntaie de pește din gunoi, dar asta e.

Deci, adevărul. Mă cheamă Shit Turd (S.T., pe scurt) și sunt un cioroi domesticit. M-a crescut Big Jim, care m-a învățat obiceiurile celor din rasa noastră, cărora el le spunea „Futălăi Nenorociți“, mai pe scurt: FuNei. El e cel care m-a înzestrat cu gingașul meu

vocabular și cu numele meu, indubitabil unic¹. M-a învățat să reproduc mai multe cuvinte de FuNei. Înainte de nefericitele aventuri de pe Tinder menționate mai sus, timpul petrecut doar în doi a fost nu numai frumos, ci și îndelungat, așa că știu o mulțime de șmecherii, pana mea. De exemplu, despre chestii FuNeiești precum ferestre, secrete și păpuși gonflabile. Sunt acea pasăre rară căreia îi pasă de cei din rasa voastră, ăia care merg în două picioare și au creat lucruri de vis, inclusiv Cheeto. Vouă vă datorez viața mea. Ca membru FuNeu onorific, am datoria să fiu totalmente sincer și să vă povestesc ce s-a întâmplat cu neamul vostru. O chestie pe care nimeni n-a prevăzut-o.

1 *Shit* și *turd* sunt sinonime, înseamnă „fecale“. (*N. trad.*)

CAPITOLUL 2

WINNIE PUDELIȚA¹ – REȘEDINȚĂ ÎN BELLEVUE, WASHINGTON, SUA

Winnie Pudelița ședea în dreptul ferestrei și lacrimile ce se prelingeau pe ochiul de geam îi umpleau cu voia ei până la refuz inimioara îndurerată. Își așeză boticul pe lăbuțe și scoase un suspin sfâșietor. Ce-i mai rămăsese pe lume? Așteptarea. Avea din plin așteptare. Să aștepte să se trezească, apoi mai multă așteptare, pe urmă să caute mâncare, și să aștepte iar. Stai și așteaptă. Bravo, fetița.

Ciuli urechile la zgomotul mărunț făcut de niște gheare pe marmură. Întoarse capul spre capătul camerei: așa cum bănuise, sosise prânzul. O să-l verifice mai încolo. Până una alta, aruncă o privire foarte tristă și adulmecă în jur cu cu nasul ei perfect și foarte trist.

Singurătatea îi dădea mâncărimi. Oare se va mai întoarce vreodată?

Iar lucrul cel mai groaznic? Sentimentul de vină, care i se agita în inimă ca o armată de viermi albi (ea, una, n-avusese niciodată viermi, firește, dar îi văzuse în niște reclame cu cei mai urâți

1 Winnie a fost învățată de mică să vorbească despre ea la persoana – pardon, la *pudela* – a treia. (N. a.)

câini posibili). În camera de alături, alt zgomot de gheruțe anunță prânzul. Când ai șaptesprezece camere, uneori e greu să-ți dai seama unde apare păpica.

Sentimentul de vină al lui Winnie provenea din două lucruri. În primul rând, nu așteptase tot timpul cât fusese singură. Fiindcă era Winnie Mini Pudelița, se putea strecura prin ușița pisicilor. O făcuse de câteva ori, ca să vadă dacă nu cumva era în curte, așteptând-o. Ori la fântâna cea mare. Sau lângă grajduri. Piscina mare. Piscina mică. Mingea galbenă uriașă și trambulina de plasă. Lângă mașinile strălucitoare. Acolo nu erau decât caii. Chestii care respirau. Și unele dubioase.

Un alt motiv era că mai mereu cât fusese în grija Plimbătoarei vrusese să fugă. Se prefăcea că trebuie să facă treaba aia și lătra lângă ușa glisantă să fie lăsată în curte și apoi înapoi în casă. A urmat un afară înăuntru, afară înăuntru, afară înăuntru, afară înăuntru până când i s-a spus să șadă și să înceteze să mai fie o janghină. De mai multe ori chiar fugise de Plimbătoare, gonise pe aleea fără capăt, cu limba de culoarea acadelei gustând libertatea cu aromă de bălegar, cu urechile catifelate fâlfâind și azvârlind în urmă cu pietriș în fața oricărei deconțe.

„Pu-pu-pu-de-li-ri-gu!“ strigase, zburdând liberă, neîngăduit de frumoasă, ca o rază de lună cu dinți. Odată, reușise să scape de cei puși de Plimbătoare s-o prindă, iar Majordomul lipise peste tot poze cu ea și cu semne ca \$\$\$\$\$ și multe, multe, multe din astea: 00000000. A fost găsită într-o jumătate de oră.

Mai era și un al treilea lucru. Fratele ei adoptiv. Nu se purtase întotdeauna drăguț cu el, dar asta din cauză că era un dobitoc umflat care se speria de propriile vânturi. Simți remușcare la acest gând, chiar așa sincer cum era. Spark Mopsul nu era în stare să stea liniștit în casa aia imensă cât lipsea Plimbătoarea. Făcea mai urât ca o pisică la îmbăiat, lătrând la pereți, pufnind în jur ca o vijelie și o apuca cu dinții de hăinuța ei superbă. Posibil ca Winnie Pudelița să fi sădit ideea ușiței pentru pisici și, în ciuda tuturor așteptărilor,

fiind cât un sac de gunoi umplut cu nisip pentru pisici, Spark Mopsul se strecurase prin deschizătura îngustă, cu ochii cât cepele și trăgând un vânt teribil ca al unui cal de povară. Pufnind de zor, Spark Mopsul, acel cimpoi al lumii canine, se rostogolise pe calea uitării, căutându-și, fără îndoială, jucăria chițăitoare, pe homarul Jean Gheară, pe care Winnie îl îngropase în curte.

Winnie își amintea de ziua în care plecase Plimbătoarea. Nu era zi de picnic sau de cărat în geantă până la *Veuve Clicquot*¹. Era o zi de urlete. Plimbătoarea se sufoca, avea ochi triști și injecții de sânge și îi curgea nasul în timp ce scheuna în telefon. Winnie încercase s-o liniștească, dar fusese respinsă. Plimbătoarea deschisese ușa, Winnie venise după ea în fugă, *NU, WINNIE, NU, FETIȚA*, iar Winnie lătrase și Plimbătoarea nu-i dăduse voie să vină, *STAI, WINNIE, AȘTEAPTĂ! BRAVO, FETIȚA!*, și trântise ușa în urma ei și o pornise clătinându-se în lumea largă și nebună, fără Fetița ei cea Bună Winnie.

Iar Winnie, conștiințioasă, așteptase.

Cu ce greșise? Dacă ar fi putut să ia totul de la capăt... Dacă pe ușa aia s-ar fi întors Plimbătoarea cu un jersey nou cu *Seahawks*², nu ar fi opus rezistență când i l-ar fi pus pe ea și nici n-ar mai fi făcut pe furiș pipi sub pat niciodată.

Winnie avea parte de multă așteptare și remușcare. Privea spre ușă cu – după știința sa – niște ochi perfect corespunzători standardelor rasei, care străluceau ca zgarda cu diamante de la gâtul ei. I se spunea că este foarte, foarte frumoasă și perfectă și o întrebau cine e fată bună, ceea ce era o întrebare retorică de toată jena. Evident că ea era fata bună. Îi era dor de acele zile. Dacă ar fi fost să fie sinceră cu ea însăși, îi era dor până și de sforăitul care te făcea să dai în apoplexie al lui Spark Mopsul.

1 Celebră casă producătoare de șampanie. (*N. trad.*)

2 Echipă de fotbal american din Seattle. (*N. trad.*)

Va sta și va aștepta. Va șede. Va fi fată bună. Va continua să se răhățească în mormane dispuse strategic prin toată casa, astfel încât, atunci când se va întoarce, Plimbătoarea să reînceapă să le strângă ca obsedata.

Îngrijorarea își făcuse loc în micuții ei plămâni roz – trecuse de mult momentul în care ar fi trebuit să i se taie unghiile, iar cei de la salon probabil se întrebau prin ce colț de lume nebună se află. Îi era dor de poala caldă a Plimbătoarei, de fața ei cu gust sărat și sunetele dulci pe care le scotea din buzele moi și roșii și destinate doar lui Winnie. Îi era dor să facă parte din viața cuiva.

Tristețea o sugruma acum ca pe o jucărie de ros și Winnie Pudelița nu mai avea vlagă să i se împotrivescă. Își lăsă capul pe podea și își luă un tăcut rămas-bun de la căminul ei și de la lumea nebună din jur. Nu avea să mai pândească prânzul niciodată. Așteptase destul. Un ultim gând i se strecură în minte făcând-o să se înfioare înainte să închidă ochii: Spark Mopsul vânturându-se prin uriașa lume nebună de unul singur. Fără Jean Gheară. Fără niciun prieten. Fără zgardă anti-purici.

CAPITOLUL 3

S.T.

– CASA ELECTRICIANULUI DIN RAVENNA,
SEATTLE, WASHINGTON, SUA

În zilele ce-au urmat după ce lui Big Jim i-a căzut ochiul din cap, mi-a devenit clar că era cazul să preiau din treburi. De fapt, pe toate. Din moment ce Big Jim era prea preocupat să împungă cu degetul peretele din subsol și să aibă impresionantul comportament al unui raton lovit de rabie, am preluat și mai multe dintre sarcinile gospodăriei decât în mod obișnuit. Am băgat hainele în mașina de spălat și m-am ocupat de Dennis, cu ale lui nu tocmai subtile aluzii de la ora mesei, când lovea în castroanele lui de parcă *ele* îl castraseră. Să-i umplu castronul cu apă s-a dovedit a fi o treabă complicată, așa că îl escortam până la tronul de porțelan, un plan care a dat roade, dar m-a și dezgustat din cale-afară. Sincer, un pământuf de WC are mai multă demnitate.

Diminețile, îl pândeam pe biciclistul FuNeu cu căști roșii să treacă mai iute ca o perucă luată de uragan și să mai decapiteze vreo hortensie. N-a mai trecut. Cum n-au mai venit nici mașina